

ЛОВ

Ходао је ка послу.

„Добро јутро”, Аврам га дочека.

Стари просјак је увијек сједио на картону, наслоњен уз зграду близу плочника. Свако јутро, преко пута градског аскете, старија удовица отварала је прозор да промијени ваздух, избацила би саксије цвијећа и махнула старом вуку. Ни ово јутро није било изнимка. Старица је отворила двокрилни прозор, поредала своја чеда и махнула руком. Виду то измами осмијех.

„Добро јутро, Авраме!”

„Ловче!”, рече му Аврам ширећи руке насмијешено, „прими истину! Измјери се”.

Држао је лист папира у руци.

Узе хартију из његове руке. Прочита наглас.

„Само ожиљак и порез прате човјека до краја”.

Старац се насмија.

„Не, матер му његову, није то, чекај... А та није ни тачна”, рече, „понекад и жена остане до краја”.

Претури по џеповима старе јакне. Извади згужвани папир па му преда.

Застао је дуже но уобичајено. Тог јутра, на путу за посао. Градска гужва је резивала свјежину јутра својим сиренама и моторима. Јутарња грозница.. Гунђање због боли увијек пара уши. Град дивља и пухће, једва се суздржава да не опсује. Човјек ваљда некако срасте са тим навалентним звуковима, премда кад год дуже о њима размишља, увијек се врати на почетак, а почетак је увијек гадан. Крај њега су шпартали људи погледа упорених у тротоар, ужурбаних корака. Мрзовољних лица, пробуђених назор.

„Прими истину!”, понови му старац.

„Какву истину?”, упита док је одмјеравао папир у руци. Текст са улазних врата стана. Ловац. Вагао га је погледом. Као да је хтио да провјери његову тежину.

„Нема ту правог побједника...”

Старац се сложио.

„Нема... Таквог побједника што га ти тражиш”, Аврам испружи руку ка хартији, „али ако је лов твоја страст, ако је праћење трагова великог лава твој ваздух... Онда је сваки удисај твоја побједа”.

Те реченице су јурцале аутопутем свијести, кружним токовима, скретаху у мање улице, а потом и у центар. Мисао се угнијездила.

Аврам је у међувремену причао о слатком трзају мишића док горски ваздух леди плућа. О сласти гледања чистих горских потока и сребрних капи росе на листовима. Причао је о љепоти горског лава, његовој сјени, тутњави срца када се исти угледа између храстових стубова, тек овлаш, али довољно да се наслути. Да се наслути светост, снага, сива прожимајућа моћ блаженог одговора и спознаје. Привремено олакшање због те близине, због јасноће. До поновног дана, до поновног сусрета. Срицао је о љепоти самог лава и чарима напора. Говорио је о Еденском врту, о синовима Сета, те о мозаику хиљаду стабала и створова. Вид је обожавао слушати његово приповиједање.

„Радујем се, Авраме, још увијек нисам капитулирао. Ипак, никако да уловим ту звијер, никако да је оборим копљем”.

Старац је опет одмахивао.

„Не желиш да убијеш бога”, рече.

„Каквог бога?”

„Бога, горе”.

„Да, зашто не желим да га убијем?”

„Убићеш себе”, рече просјак, „када убијеш лава, убио си гору. Без лава нема ни горе, без горе нема ни тебе. За чим ћеш тада да трчиш? Нема”, старац негира прстима боје кромпира извађеног из земље, „магија пакује кофере. Када одложиш лук потраге, тад си умро, само још не знаш”.

Очи просјака биле су срећне, климао је главом и смијешо се. Радосно, блажено, као да је управо доживио епифанију. Боре у угловима његових очију и бразде на челу биле су странице светих књига исписане на кожи.

„Да, да, видим да схваташ. Гурање камена је побједа. Врх ради врха је ништа. Шта би када га догураш на врх? Пих!”, рече просјак, „лов... Гурање, то ти је мој Виде”, смијешо се.

Овај човјек га је свакодневно увесељавао. Ту и тамо би му дао паре или хљеб, јер би овај заборавио да једе и кад му даш паре.

Осмотрио је текст наново. Анонимне литерате су харале градом неколико мјесеци. Полиција би их каткад скидала и чупала. Они су ницали опет. Некако. Магијом. То му се свиђало. Поруке би му се урезивале у свијест. Људи су причали о њима. Они који су примјећивали. Који би застали. На путу ка негдје. Они који застају су ускладили корак са трајањем. Имају времена стати и осмотрити свијет, али и себе. Питање је висило изнад главе. Пријетећи да га здроби. Шта ја ловим? Лава? Или ловим једно велико бесмислено ништа? Старац је имао поенту. Шта и ако га уловим? Стајао би над крвавим труплом распореног трбуха...

Стаклени поглед и оштро залеђено крзно, тијело укочено. Тек тада лов би постао бесмислен, лав је лијеп само у покрету, само док је краљ.

Извади марку из џепа и даде је просјаку.

Просјак је климао.